

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1035/24
7.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због два кривична дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 575/23 од 19.07.2024. године, у седници већа одржаној **дана 07.11.2024. године**, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 575/23 од 19.07.2024. године, у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, **окривљеног АА**, због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика, применом члана 4, 42, 45 и 54 КЗ, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци**, која казна ће се извршити тако што ће је окривљени АА издржавати у просторијама у којима станује, у ..., улица ... број ..., уз примену електронског надзора, с тим што окривљени током издржавања наведене казне не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, док се жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, **у преосталом делу ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 575/23 од 19.07.2024. године, **у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 575/23 од 19.07.2024. године, окривљени АА је, ставом I изреке пресуде, оглашен кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, при чему ће се на основу члана 45 став 5 и 6 КЗ изречена казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује на адреси улица ... број..., ..., уз примену електронског надзора. Окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању до 12 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у затвору. На основу члана 264 у вези члана 261 и 262 став 2 ЗКП, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем. Ставом II изреке пресуде, на основу члана 422 став 1 тачка 1 Законика о кривичном поступку, према окривљеном АА одбијена је оптужба да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика. На основу члана 87 КЗ према окривљеном АА, према потврди о привремено одузетим предметима УКП, Четврто одељење од 22.05.2012. године, изречена је мера безбедности одузимања предмета и то 3,81 грам опојне дроге Cannabis (марихуане) и једна електронска вагица НН марке. На основу члана 265 став 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка у односу на одбијајући део пресуде падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе, у осуђујућем делу пресуде, изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи тако што ће окривљеном АА осудити због извршења два кривична дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика, након чега ће му за свако од ових кривичних дела утврдити појединачну казну затвора и изрећи му јединствену казну затвора или тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Жељко Симић, из свих законских разлога, са предлогом да се ожалбена пресуда преиначи у корист окривљеног и исти ослободи од оптужбе или да се евентуално ожалбена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 1091/24 од 03.10.2024. године, предложио да се усвоји жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 575/23 од 19.07.2024. године, укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се иста преиначи тако што ће окривљени АА бити осуђен због извршења два кривична дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322

став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика, као и да му изрекне јединствену казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Најпре, бранилац окривљеног у изјављеној жалби првостепену пресуду у осуђујућем делу оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка, наводећи да је изрека ожалбене пресуде противречна сама себи, односно датим ралозима, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, док су разлози који су наведени нејасни и противречни, при чему о одлучним чињеницама постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, а што је било од утицаја на законито и правилно пресуђење.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалби, изречена пресуда у осуђујућем делу јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда у том делу не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку.

Ценећи жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указујући да нема доказа да су се спорни догађаји одиграли онако како то оптужба тврди, да постоје неспорни докази да је према окривљеном примењена прекомерна сила, а који указују на животно реалну и могућу заинтересованост овлашћених службених лица – припадника МУП, да оправдају своје агресивно понашање према окривљеном, посебно јер је тражио помоћ лекара и иницирао поступак пред унутрашњом контролом МУП, те због тога и његово инкриминисање за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ, Апелациони суд у Београду исте је оценио неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у ставу I изреке ожалбене пресуде.

Утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд засновао на исказима сведока полицијских службеника ББ и ВВ, који су се изјашњавали о предузимању службених радњи у којима су непосредно учествовали – легитимисање и лишење слободе окривљеног АА, као и на исказу сведока ГГ и ДД, који су се изјашњавали у

мери у којој су имали непосредна сазнања о догађају, пре свега о опсервацији терена и позиционирању приликом предузимања интервенције у односу на окривљеног АА, правилно закључујући да су искази ових сведока објективни, довољно одређени, међусобно сагласни о чињеницама и околностима које су од значаја за одлучивање у овој кривично-правној ствари, при чему су исти потврђени другим изведеним и прихваћеним доказима, пре свега лекарским извештајем УЦ у Београду и ОЗ у Прокупљу (којима се не поткрепљују тврдње окривљеног да је био изложен вишеструким ударцима и шутирању по глави и телу), као и записницима о претресању стана и лица, што њихове исказе чини у потпуности уверљивим, због чега их је правилно првостепени суд прихватио у целисти и поклонио им пуну веру, тим пре што је реч о сведоцима који и по оцени овога суда, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, немају лични интерес у погледу исхода овог кривичног поступка.

Наиме, из исказа наведених сведока суд је утврдио да су се дана 22.05.2012. године, а поступајући по оперативним сазнањима да се окривљени АА бави продајом опојне дроге, распоредили и чекали окривљеног испред улаза стамбене зграде у којој је живео, поцизионирани тако да се спречи евентуално бекство окривљеног, да су поступали у цивили, али да су имали истакнуте легитимације (окачене на канапу око врата) и да су се приликом приласка окривљеном легитимисали као полиција, изговоривши речи “Стој полиција”.

Правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног у делу у којем је навео да се “момци у цивили” који су му пришли, нису легитимисали, да нису имали истакнуте службене легитимације и да није знао да су полицајци, све до тренутка када су му ставили лисице, не само из разлога што је у том делу одбрана окривљеног супротна сагласним исказима полицијских службеника, већ и из разлога што је легитимисање и упозорење стандардна процедура поступања, од које није било разлога за одступање у конкретном случају, имајући у виду да је четири полицијска службеника интервенисало у односу на једно лице. При томе, на другачије уверење, и по оцени овога суда, нису од утицаја искази сведока ЋЋ и ЕЕ, имајући у виду да, како то правилно оцењује првостепени суд, њихови искази нису уверљиви у погледу чињенице да су уопште били присутни предметном приликом, јер је њихово присуство окривљени поменуо тек на главном претресу, али не и у претходно изнетим одбрама, а што је и по оцени овога суда било животно логично да су заиста били у друштву окривљеног до приласка самом улазу у зграду. Са друге стране, да су ови сведоци заиста били у друштву са окривљеним, били би опажени од стране полицијских службеника, који су већ били позиционирани у близини улаза у зграду и опсервирали терен и били би легитимисани од стране службених лица. Насупрот томе, полицијски службеници сагласно, од најраније фазе кривичног поступка, наводе да су окривљеног најпре уочили у тренутку када се тротоаром улице приближавао згради и да је био сам, као и да није било никога од пролазника у непосредној близини. Из наведених разлога, правилно је првостепени суд оценио да су сведоци ЋЋ и ЕЕ, иначе другови окривљеног, своје исказе дали у циљу помоћи окривљеном и избегавању његове кривице.

Стога, при неспорној чињеници да су полицијски службеници ББ и ВВ пришли окривљеном АА испред улаза у стамбену зграду у улици ... број ... и да је окривљени покушао да побегне (што ни окривљени није спорио) и при утврђеној чињеници да су

се полицијски службеници претходно легитимисали и имали истакнуте службене легитимације, правилан је закључак првостепеног суда да је окривљени својим поступањем силом (одгуривањем полицијског службеника ББ у пределу груди и ударцем ногом сведока ВВ у пределу колена) покушао да их спречи у обављању службене радње.

И по оцени овога суда, а како то правилно оцењује првостепени суд, окривљени је предимензионирано и пренаглашено описао поступање полицијских службеника, наводећи да је био изложен бруталном физичком малтретирању које је за последицу имало озбиљне физичке повреде, будући да такви наводи нису потврђени изведеним писаним доказима, које је првостепени суд прихватио, дајући за то у образложењу ожалбене пресуде јасне и непротивуречне разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, након лишења слободе и саслушања у полицијској станици, окривљени је прегледан у УЦ и према извештају 14177 од 22.05.2012. године, лекари су констатовали уредне налазе РТГ лобање и ЦТ ендокранијума, није утврђен потрес мозга (комоцини синдром), констатовано је да је грудни кош респираторно симетрично покретан, без патолошких звукова, да је абдомен болно неосетљив, без дефанса, као и да се не виде свежје лезије меко ткивних структура, што и по оцени овога суда апсолутно оповргава наводе одбране да су полицијски службеници у конкретном случају применили непотребну силу према окривљеном. Уз то, окривљени је приликом лекарског прегледа негирао ударе и болове по грудном кошу и трбуху. Такође, према лекарском извештају ОЗ у Прокупљу, у коју установу је окривљени примљен дан након лишења слободе, произлази да је лекар констатовао повреду у пределу леве јагодичне кости (величине кованице “10 динара”) и малу “чворугу” изнад десног ува, док на осталим деловима тела нису констатоване видљиве промене, због чега је по правилној оцени првостепеног суда неприхватљив навод одбране да су полицијски службеници изашли из оквира својих законских овлашћења приликом полицијске интервенције легитимисања и лишења слободе окривљеног и да су га физички малтретирали.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвомислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у вези члана 30 Кривичног законика, јер је силом покушао да спречи службена лица у вршењу службене радње (легитимисање лица) коју предузимају у оквиру својих овлашћења јавне безбедности (вршењу дужности спречавања и откривања кривичног дела и хватање учинилаца кривичних дела), а собзиром на то да је након овог поступања окривљеног службена радња легитимисања предузета, суд је окривљеног огласио кривим за покушај наведеног кривичног дела насупрот правној квалifikацији тужилаштва да је кривично дело свршено, о чему је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, довољно аргументоване и за овај суд у свему

правилне разлоге, при чему је, сагласно налазу и мишљењу судског вештака др Бранка Мандића, окривљени АА, критичном приликом бои урачунљив, свестан свог дела, чије је извршење хтео, дакле поступао је са директним умишљајем, а био је свестан и забрањености свог дела, па како није било околности које би искључивале његову кривицу, то га је правилно огласио кривим.

Имајући у виду да је заштитни објекат кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене дужности несметано функционисање државног органа, који своју функцију обавља преко лица која имају својство службених лица (у неким ситуацијама извршење службене радње ће извршити једно лице, у неким ситуацијама службену радњу врши више лица), то чињенични опис противправних радњи извршених од стране окривљеног, и по ставу Апелационог суда у Београду, правилном применом Кривичног законика, представља једно кривично дело, насупрот правној квалификацији тужилаштво које је окривљеном на терет ставило два кривична дела спречавање службеног лица у вршењу службених радњи. Наиме, и по оцени овога суда, без обзира што су оштећена два службеника полиције, ради се о привидном идеалном стицају, па је стога правилно првостепени суд утврдио да се у поступању окривљеног стичу битна обележја једног кривичног дела из члана 332 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 30 КЗ, како објективна, која се односе на радњу извршења, тако и субјективна, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног.

Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосноване.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду налази да је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, основана.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о врсти и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, ценио све околности предвиђене чланом 54 Кривичног законика, које би могле бити од утицаја на избор врсте и висине кривичне санкције, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је у време извршења кривичног дела био релативно млад човек, затим чињеницу да је кривично дело остало у покушају, као и протек времена од момента извршења кривичног дела до изрицања казне, док је од отежавајућих околности ценио ранију осуђиваност окривљеног, имајући при томе у виду да није реч о истим или истоврсним кривичним делима, као и његово понашање после извршеног кривичног дела, односно чињеницу да је осуђиван за кривична дела против јавног реда и мира и са елементима насиља.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, а како се то основано и жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића указује, првостепени суд није дао адекватан значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, посебно чињеници да је окривљени у време извршења кривичног дела био релативно млад човек, као и протек времена, тј. да је од извршења кривичног дела протекло 12 година, када је истог осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, одређујући да ће окривљени наведену казну издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора.

Имајући у виду све напред олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, али дајући им адекватан значај, при том ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршеног кривичног дела, јачину угрожавања заштићеног добра, личност окривљеног и његове личне прилике, Апелациони суд у Београду је, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Симића, првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је применом одредбе члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика, окривљеног АА, због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, налазећи да је оваква казна нужна, али истовремено и довољна мера кривично-правне заштите и да ће се казном затвора у наведеном трајању, која ће се извршити на напред наведени начин, остварити сврха кажњавања, прописана одредбом чланом 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, тј, да ће се наведеном казном у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и на друге да не чине кривична дела.

Правилно је првостепени суд, на основу члана 264 у вези члана 261 и 262 став 2 ЗКП, обавезао окривљеног да накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем, по прибављању података о њиховој висини, док су жалбени наводи браниоца окривљеног и у наведеном делу оцењени као неосновани.

Овај суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку, због чега их није посебно ни образлагао.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 457 и 459 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић